

Opinia
o ustawie o nasiennictwie
(druk nr 231)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa zastępuje w porządku prawnym ustawę z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, z późn. zm.).

Z uwagi na konieczność implementacji szeregu aktów prawnych, to jest:

- 1) dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. UE L 267 z 08.10.2008, str. 8),
- 2) rozporządzenia Komisji (WE) nr 637/2009 z dnia 22 lipca 2009 r. ustanawiającego reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzywnych (Dz. Urz. UE L 1191 z 23.07.2009, str. 10),
- 3) dyrektywy Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian (Dz. Urz. UE L 312 z 27.11.2009, str. 10),
- 4) dyrektywy Komisji 2010/60/WE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek pastewnych materiału siewnego przeznaczonych do wykorzystania w celu ochrony środowiska naturalnego (Dz. Urz. UE L 228 z 31.08.2010, str. 10),
- 5) projektu decyzji Komisji implementującej dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do wymagań, zgodnie z którymi można wprowadzać do obrotu małe

opakowania materiału siewnego kategorii standard różnych odmian roślin warzywnych należących do tego samego gatunku,
oraz mając na względzie, że zakres projektowanych zmian, uzupełnień i uaktualnień obecnie obowiązujących przepisów jest szeroki i dotyczy różnych części ustawy, jak również w celu zapewnienia przejrzystości i spójności ustawy, projektodawcy postanowili, że korzystniejszym rozwiązaniem będzie opracowanie nowego projektu ustawy, niż dokonywanie kolejnej nowelizacji ustawy o nasiennictwie z 2003 r.

Ustawa m. in. określa:

- 1) tryb postępowania przy rejestracji, wytwarzaniu i ocenie materiału siewnego odmian roślin rolniczych i warzywnych oraz odmian regionalnych i amatorskich,
- 2) zasady sporządzania mieszanek materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych oraz roślin pastewnych przeznaczonych dla ochrony środowiska,
- 3) zasady wytwarzania i oceny materiału szkółkarskiego oraz materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli,
- 4) sposób dokumentowania wyników poszczególnych ocen materiału siewnego,
- 5) tryb wydawania upoważnień i akredytacji w zakresie oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, jak też kontroli pracy upoważnionych i akredytowanych kwalifikatorów, upoważnionych i akredytowanych próbobiorców oraz urzędowych, akredytowanych i samodzielnych laboratoriów,
- 6) prawa i obowiązki podmiotów prowadzących obrót, w tym w szczególności zasady rejestracji, obowiązki informacyjne oraz obowiązki w zakresie przechowywania dokumentów,
- 7) sposób prowadzenia ewidencji przedsiębiorców i ewidencji rolników, które zastąpiły rejestr przedsiębiorców i rejestr rolników,
- 8) warunki dopuszczenia do obrotu mieszanek dla ochrony środowiska, materiału siewnego odmian roślin rolniczych i warzywnych znajdujących się w badaniach rejestrowych, materiału siewnego wytworzonego w ramach eksperymentu oraz mieszanek odmian regionalnych i amatorskich,

Ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Przekazana Senatowi ustawa o nasiennictwie została uchwalona przez Sejm na 25. posiedzeniu w dniu 9 listopada 2012 r.

Projekt będący przedłożeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (druk sejmowy nr 176), był przedmiotem prac sejmowych: Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, które wprowadziły do niego poprawki polegające m.in. na skreśleniu przepisu utrzymującego w mocy zakaz rejestracji i obrotu odmian roślin genetycznie zmodyfikowanych, znowelizowaniu ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin oraz zmianie przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia zakazującego stosowania materiału siewnego określonych odmian.

W takcie drugiego czytania zgłoszono trzynaście poprawek zmierzających do ograniczenia stosowania odmian genetycznie zmodyfikowanych, które nie zostały przez Sejm przyjęte.

III. Uwagi

1) Tytuł VI ustawy reguluje opłaty związane z oceną materiału siewnego. Zgodnie z art. 118 sposób ustalania, wysokość i sposób uiszczenia opłat określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

Przekazanie tej materii do określenia w rozporządzeniu wydaje się naruszać art. 84¹ w zw. z art. 217² Konstytucji.

Aby stwierdzić niezgodność art. 118 z Konstytucją należy w pierwszej kolejności ustalić, czy opłaty określone w art. 115 są "ciężarami lub świadczeniami publicznymi" (art. 84 Konstytucji) oraz (równocześnie) "daninami publicznymi" (art. 217 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 września 2010 r. (sygn. akt P44/09), oceniając opłaty lotnicze za nadzór i kontrole stwierdził, że o zakwalifikowaniu ich do kategorii "świadczeń publicznych" w rozumieniu art. 84 Konstytucji oraz "danin publicznych" w rozumieniu art. 217 Konstytucji przesądza ich przymusowy, bezzwrotny i ryczałtowy charakter oraz to, że umożliwiają one realizację przez Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego doniosłych z punktu widzenia bezpieczeństwa i ochrony środowiska zadań,

¹ Każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie (art. 84. Konstytucji).

² Nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy (art. 217. Konstytucji).

związanych z zapewnieniem prawidłowego funkcjonowania lotnisk (por. zbliżone argumenty w wyrokach TK o sygn. K 2/03 i K 24/08, dotyczących abonamentu radiowo-telewizyjnego).

Wydaje się, że te same względy przemawiają za takim samym zakwalifikowaniem opłat określonych w art. 115 omawianej ustawy. Wskazane przepisy Konstytucji powinny być zatem uznane za adekwatny wzorzec kontroli.

Wobec tego należy uznać, że przekazanie do rozporządzenia sposobu ustalania, wysokości i sposobu uiszczenia opłat za niezgodne z konstytucyjną zasadą określenia w ustawie ciężarów i świadczeń publicznych nakładanych na obywatela, oraz ustawowego określenia istotnych elementów daniny publicznej.

W tym duchu wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w przywoływanym uzasadnieniu wyroku, w którym czytamy, "że zasadnicze elementy obowiązku daninowego (w tym wypadku - obowiązku zapłacenia opłaty za nadzór i kontrole) powinny zostać uregulowane w ustawie, a ich zamieszczenie tylko w akcie wykonawczym nie jest wystarczające z punktu widzenia standardu konstytucyjnego. (...) Trybunał Konstytucyjny ustalił, że w rozporządzeniu w sposób samoistny uregulowano roczny cykl płatności analizowanej opłaty oraz to, że ma ona być wnoszona *ex ante*.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, te dwie kwestie stanowią istotne determinanty obowiązku daniowego z tytułu opłaty za nadzór i kontrole nad posiadaczem certyfikatu lotniska, a wobec tego należą do materii zastrzeżonej do decyzji ustawodawcy. Nie są to kwestie drugorzędne i techniczne, lecz ważne z punktu widzenia ekonomicznego interesu posiadaczy certyfikatów."

Jeżeli zdaniem Trybunału Konstytucyjnego określenie samych terminów płatności jest materią zastrzeżoną dla ustawy, to tym bardziej w ustawie powinny zostać uregulowane sposób ustalania i wysokość opłat.

Z kolei w wyroku z dnia 19 lipca 2011 r. (sygn. akt P 9/09) Trybunał Konstytucyjny uznał, że zasady prawa daniowego należy zastosować do opłaty za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych.

Trybunał stwierdził, że art. 40 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji jest niezgodny z art. 217 konstytucji. Ustawodawca przekazał bowiem do regulacji podstawowej istotny element konstrukcji daniny, tj. jej wysokość, a to stanowi materię zastrzeżoną dla ustawy.

Powyższe uzasadnia wprowadzenie poprawki polegającej na skreśleniu art. 118 i uregulowaniu w ustawie materii przekazywanej na podstawie tego przepisu do określenia w rozporządzeniu.

Przedstawiona wyżej uwaga odnosi się również do art. 24 ust. 6.

2) W tytule IX w dziale I określone zostały opłaty sankcyjne. Są to opłaty o charakterze represyjnym wymierzone przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa w drodze decyzji administracyjnej. W piśmiennictwie tego typu opłaty przyjęło się nazywać karami administracyjnymi.

Taka konstrukcja prawna może rodzić wątpliwości, co do zgodności z art. 42 ust. 3 Konstytucji stanowiącym, że każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu. Należy dodać, że zgodnie z poglądami doktryny prawa konstytucyjnego z cytowanego przepisu Konstytucji wywodzi się zasadę, że fakt popełnienia czynu, również wymaga stwierdzenia prawomocnym wyrokiem sądu³.

Problematyka kar administracyjnych była już przedmiotem rozstrzygnięć Trybunału Konstytucyjnego, który dopuszcza stosowanie tej metody regulacji.⁴ W orzecznictwie Trybunału podkreśla się przy tym, że kwestia dopuszczalności stosowania sankcji administracyjnych winna być oceniana z punktu widzenia funkcji, jaką sankcja ta ma spełniać. Powszechnie przyjmuje się, że istotą sankcji karnych jest represja, natomiast kar administracyjnych - profilaktyka i prewencja. Nie oznacza to oczywiście, że dane typy sankcji powinny spełniać tylko i wyłącznie te funkcje. To właśnie spełnianie wspomnianych funkcji przesądza jednakże o tym, czy dana sankcja jest ze swej istoty karna, czy administracyjna. Kara administracyjna nie jest zatem, w myśl wskazanej koncepcji, odpłatą za popełniony czyn, lecz stanowi jedynie środek przymusu służący zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji. Trybunał Konstytucyjny podkreśla przy tym, że granica pomiędzy deliktem administracyjnym i będącą jego konsekwencją karą administracyjną a wykroczeniem jest płynna, a określenie jej zależy w wielu sytuacjach od uznania władzy ustawodawczej (zob. wyrok TK z 15 stycznia 2007 r., sygn. P 19/06, OTK ZU nr 1/A/2007, poz. 2). Skoro istotą kary administracyjnej jest przymuszenie do respektowania nakazów i zakazów, proces wymierzania kar pieniężnych należy zatem postrzegać jako stosowanie instrumentów władztwa administracyjnego. Kara ta nie musi być konsekwencją dopuszczenia się czynu zabronionego, lecz skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, co sprawia, że ocena stosunku sprawcy do czynu nie mieści się w reżimie odpowiedzialności obiektywnej

³ P. Sarnecki: *Uwaga 12 do art. 42*, (w:): *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, tom III, red. L. Garlicki, Warszawa 2003

⁴ zob. wyroki TK z 4 lipca 2002 r., sygn. P 12/01, wyrok TK z 15 stycznia 2007 r., sygn. P 19/06, wyrok TK z 31 marca 2008 r., sygn. SK 75/06.

(zob. wyrok TK z 31 marca 2008 r., sygn. SK 75/06, OTK ZU nr 2/A/2008, poz. 30). Trybunał zwraca uwagę, że brak jest jasnego, czytelnego, uniwersalnego kryterium materialnego, decydującego o rozróżnieniu sytuacji, w których dane zjawisko lub czyn będą (powinny być pragmatycznie) kwalifikowane jako podlegające już to penalizacji, już to karze administracyjnej (pieniężnej).⁵

Pierwszym problemem związanym ze stosowaniem sankcji karnych jest zapewnienie adekwatnej procedury sądowej. Zwrócił na to uwagę Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 6 października 1998 r. sygn. akt K 36/97 (Lex nr 38415), wskazując że przedmiotem konstytucyjnej ochrony jest także szczególna wartość proceduralna polegająca na zapewnieniu określonego w konstytucji standardu procedury sądowej rozpatrzenia sprawy. Podkreślić należy, że w demokratycznym państwie prawnym procedura jako droga realizacji materialnych postanowień konstytucji odgrywa rolę szczególną.

Procedura karna zapewnia wyższy standard gwarancji jednostce niż procedura administracyjna i procedura stosowana w postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zignorowanie tego może skutkować uznaniem przepisu karno-administracyjnego za sprzeczny z art. 45 Konstytucji (prawo do właściwego sądu).

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 14 października 2009 r. (Sygn. akt Kp 4/09) oceniając przepisy wprowadzające karę administracyjną w miejsce wykroczenia stwierdził, że "ustawodawca, dekryminalizując naruszenie przepisów ruchu drogowego polegające na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości, jednocześnie ustalił wysoce restrykcyjny, nieproporcjonalny sposób karania, pozbawiając przy tym kierujących gwarancji procesowych, które zapewnia postępowanie w sprawach o wykroczenia i nie kreując w to miejsce innych, adekwatnych gwarancji, które zainteresowany mógłby uruchomić. Sądowa kontrola ograniczona wyłącznie do legalności decyzji administracyjnej wymierzającej karę pieniężną za przekroczenie prędkości w sytuacji, gdy przepisy materialne dotyczące źródła wykroczenia nie przewidują żadnych kontratypów ani przesłanek, które mógłby ocenić sąd administracyjny w granicach swojej kognicji, musi być uznana w tym wypadku za niewystarczającą i niezgodną z zasadą proporcjonalności wkroczenia ustawodawcy w sferę chronioną jednostki."

Proponowane rozwiązanie budzi uzasadnione wątpliwości, co do zgodności z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

⁵ zob. wyrok TK z 14 października 2009 r., Sygn. akt Kp 4/09.

W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka pod pojęciem sprawa karna kryją się wszelkiego rodzaju sprawy, które mają za przedmiot ustalenia dotyczące faktu naruszenia prawa i określenia przewidzianej z tego tytułu kary, z wyjątkiem jedynie sankcji dyscyplinarnych i sankcji nakładanych w celach przymusowych. Istnieje więc wysokie prawdopodobieństwo, że w wypadku kontroli Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu sankcje karno-administracyjne o charakterze represyjnym odczytywane będą jako regulacje zawierające w sobie znamiona "sprawy karnej" w rozumieniu art. 6 konwencji⁶.

To oznacza, że do postępowań karno-administracyjnych należy stosować standardy postępowania karnego wyznaczone przez treść art. 6 konwencji. A więc m.in. zasadę rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd. Przy czym rozpoznanie sprawy oznacza zbadanie jej pod względem faktycznym i prawnym. Model sądownictwa administracyjnego wyznaczony przepisami Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi ogranicza rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym, z wyjątkiem sytuacji uzasadniających wznowienie postępowania (art. 133 § 1 i art. 240 § 1 pkt 5 p.p.s.a.). W pozostałych sytuacjach sąd administracyjny nie prowadzi samodzielnego postępowania dowodowego, a odnosi się tylko do stanu faktycznego ustalonego w postępowaniu administracyjnym. Oznacza to, że sąd administracyjny nie spełnia kryteriów sądu w rozumieniu art. 6 konwencji⁷.

Ominięcie przez ustawodawcę dogmatyki prawa karnego przy stosowaniu kar administracyjnych będzie też rodzić problemy praktyczne. Nie został ustanowiony, jak dotychczas, swoisty zbiór materialnych i procesowych zasad odpowiedzialności karno-administracyjnej. Do czynów zabronionych pod groźbą kary administracyjnej należy stosować ogólne zasady prawa administracyjnego, a to oznacza, że nie znajdą zastosowania, bardziej adekwatne konstrukcje prawa karnego, takie jak np. formy winy, szkodliwość społeczna czynu, czyn ciągły, kontratypy, formy zjawiskowe przestępstwa (np. współsprawstwo, sprawstwo kierownicze, podżeganie), formy stadialne przestępstwa (usiłowanie i przygotowanie), brak definicji miejsca popełnienia czynu. Może to w pewnych

⁶ D. Szumiło-Kulczycka: *Prawo administracyjno-karne*, Kraków 2004, s. 201-202

⁷ W sprawie *Gradinger v. Austria*, Europejski Trybunał Praw Człowieka w orzeczeniu z 23 października 1995 r. uznał, że w zakresie atrybutów organu sądowego o pełnej jurysdykcji leży możliwość uchylecia decyzji organu niższego rzędu, zarówno ze względu na ustalenia faktyczne, jak i prawne. Jako że Sąd Administracyjny nie miał takich kompetencji, nie może zostać uznany za "sąd" w rozumieniu Konwencji (Lex nr 80401).

stanach faktycznych uniemożliwić organowi nałożenie kary pieniężnej lub doprowadzić do nałożenia kary na osobę niewinną w rozumieniu prawa karnego.⁸

Wobec powyższego warto rozważyć zastąpienie odpowiedzialności karno-administracyjnej odpowiedzialnością karną lub odpowiedzialnością za popełnienie wykroczenia, które dają właściwe gwarancje procesowe i mają ukształtowaną dogmatykę, która lepiej odpowiada potrzebom prawa represyjnego. Alternatywą (czysto teoretyczną, gdyż wymagałaby zmiany Prawa o Postępowaniu przed sądami administracyjnymi) dla tego rozwiązania byłoby takie ukształtowanie postępowania nakładającego karę pieniężną, które byłoby do pogodzenia z Konstytucją i Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

3) Ustawa posługuje się pojęciem "jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej". Wydaje się, że intencją ustawodawcy jest objęcie dyspozycją przepisu nie wszystkich jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, a jedynie tych spośród nich, które mają zdolność prawną.

Propozycja poprawki:

- w art. 3 w ust. 1 w pkt 20 – 25 po wyrazie "prawnej," dodaje się wyrazy "której ustawa przyznaje zdolność prawną," ;

4) Przepis art. 4 stanowi, że do postępowań w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej. Przepis ten powtarza treść art. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Kpa). Jest zatem zbędny i powinien zostać skreślony.

Propozycja poprawki:

- skreśla się art. 4;

⁸ Organ administracji nie ma prawa badać winy strony postępowania (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 marca 2010 r., sygn. akt II SA/Wa 1941/09)

5) Zgodnie z art. 10 wnioszek o wpis odmiany do krajowego rejestru składa się w terminie umożliwiającym właściwe przeprowadzenie badań odrębności, wyrównania i trwałości (OWT) oraz badań wartości gospodarczej odmiany (WGO).

Wydaje się, że terminy umożliwiające przeprowadzenie badań są związane z okresami wegetacji badanych roślin. Konsekwencją tego jest, z jednej strony brak możliwości stwierdzenia, w którym dniu termin na złożenie wniosku upłynął (gdyż termin jest nieostry), z drugiej zaś strony, możliwość przeprowadzenia badań w następnym roku. Oznacza, to że złożenie wniosku po terminie umożliwiającym przeprowadzenie badań w danym roku nie wyklucza wykonania badań na podstawie tego wniosku w roku następnym. Wobec tego wniosek taki nigdy nie będzie spóźniony. Uzasadnia to skreślenie omawianego przepisu.

Propozycja poprawki:

- skreśla się art. 10;

6) Do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru należy między innymi dołączyć upoważnienie do reprezentowania hodowcy lub zachowującego odmianę we wszystkich sprawach związanych z wpisem odmiany do krajowego rejestru, jeżeli wniosku nie składa hodowca lub zachowujący odmianę (art. 13 ust. 2 pkt 1).

Jest to konkurencyjna regulacja w stosunku do przepisów art. 32 i 33 Kpa określających zasady działania przez pełnomocnika w postępowaniu administracyjnym. Takie odstępstwo od kodeksowych rozwiązań musi posiadać odpowiednie uzasadnienie. Jeżeli brak jest takiego uzasadnienia, to należy wrócić do zasad określonych w Kpa.

Propozycja poprawki:

- w art. 13 w ust. 2 skreśla się pkt 1;

7) Na podstawie art. 16 ust. 4 od decyzji w sprawie wpisu odmiany do krajowego rejestru zgłaszającemu odmianę będzie przysługiwało odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Celem tego przepisu jest, jak się wydaje, wskazanie organu odwoławczego. Jednak obecne brzmienie przepisu ogranicza możliwość złożenia odwołania stronom innym niż zgłaszający odmianę (zgodnie z art. 28 Kpa stroną postępowania jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu

na swój interes prawny lub obowiązek). Analogiczna uwaga odnosi się do art. 25 ust. 6 oraz art. 32 ust. 5.

Jeżeli jest to przeoczenie ustawodawcy, to należy wprowadzić następujące poprawki:

- 1) w art. 16 w ust. 4 skreśla się wyrazy "zgłaszającemu odmianę";
- 2) w art. 25 w ust. 6 skreśla się wyrazy "zachowującemu odmianę";
- 3) w art. 32 w ust. 5 w części wspólnej wyliczenia skreśla się wyrazy "zachowującemu odmianę";

8) Przepis art. 20 ust. 6 brzmi: "Na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka zachowujący odmianę dostarcza nieodpłatnie materiał siewny w ilości i terminie wskazanych przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek." Użycie w tym przepisie wyrazu "wniosek" nie oddaje charakteru relacji organu i strony postępowania. Właściwszym w takim kontekście jest wyraz "wezwanie".

Propozycja poprawki:

- w art. 20 w ust. 6 wyraz "wniosek" zastępuje się wyrazem "wezwanie";

9) W art. 20 ust. 7 wskazano, że dyrektor centralnego ośrodka wydaje, decyzję zgodną z wnioskiem, jeżeli występują pozytywne przesłanki do wydania takiej decyzji albo decyzję odmowną, gdy takie przesłanki nie występują.

Przepis wyraża treść oczywistą, którą każdy adresat bez trudu wyinterpretuje z innych przepisów. Ponadto w pkt 1 zawiera błąd redakcyjny polegający na użyciu wyrazów "w sprawie" na określenie tylko decyzji zgodnej z wnioskiem, gdy tymczasem zwrotu tego używa się również w odniesieniu do decyzji odmownych.

Propozycja poprawki:

- w art. 20 skreśla się ust. 7;

10) Na podstawie art. 25 ust. 4 skreślenia odmiany z krajowego rejestru dokonuje się w drodze decyzji. Kontekst tego przepisu (a w szczególności art. 25 ust. 6) oraz charakter prawny tej czynności przesądza o tym, że powinna być ona dokonana w formie decyzji administracyjnej. Wobec tego należy skreślić omawiany przepis.

Propozycja poprawki:

- w art. 25 skreśla się ust. 4;

11) Ustawa z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr. 171, poz. 1016) wprowadziła szereg zmian w ustawach szczegółowych zmierzających do wykreślenia fragmentu przepisów typu "o ile taki numer posiada", "jeśli taki numer nadano" itp w odniesieniu do opisu obowiązków związanych z podawaniem numeru NIP. Omawiana ustawa w art. 36 ust. 7 pkt 1 posługuje się zwrotem "numer identyfikacji podatkowej (NIP) prowadzącego obrót, jeżeli został nadany ". Celem ujednoczenia przepisów proponuję następującą poprawkę:

- w art. 36 w ust. 7 w pkt 1 skreśla się wyrazy " , jeżeli został nadany";

12) Ocena tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego składa się z oceny wstępnej i oceny następczej (art. 54 ust. 7). Przepis art. 54 ust. 8 stanowi, że jeżeli w trakcie oceny wstępnej stwierdzi się brak tożsamości odmianowej badanej partii materiału siewnego, to jest to podstawa do dyskwalifikacji plantacji nasiennej obsianej tą partią.

Ustawa nie precyzuje, jakie są skutki prawne dyskwalifikacji plantacji. Być może w zamyśle ustawodawcy negatywna ocena materiału siewnego w ocenie wstępnej powinna być przesłanką wydania decyzji o zakazie uznawania wytwarzanego przez zachowującego odmianę materiału siewnego tej kategorii lub zakazie dokonywania oceny materiału siewnego przez zachowującego odmianę, bez przeprowadzania oceny następczej. Jeżeli tak, to należy wprowadzić następującą poprawkę i rozważyć wprowadzenie odpowiednich poprawek do ust. 11 i 12:

- w art. 54 w ust. 8 wyrazy " to jest to podstawa do dyskwalifikacji plantacji nasiennej obsianej tą partią" zastępuje się wyrazami "wojewódzki inspektor zakazuje zachowującemu odmianę materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych uznawania wytwarzanego przez niego materiału siewnego tej kategorii albo zakazuje dokonywania oceny materiału siewnego przez zachowującego odmianę regionalną lub odmianę amatorską";

Być może ustawodawca pisząc o dyskwalifikacji plantacji miał na myśli dyskwalifikację materiału siewnego, o której mowa w art. 73 ustawy. Jeżeli tak, należy wprowadzić następującą poprawkę:

- w art. 54 w ust. 8 wyrazy „plantacji nasiennej obsianej tą partią” zastępuje się wyrazami „materiału siewnego”;

13) Proponuję następującą poprawkę redakcyjną

- w art. 55:

- a) w ust. 7 wyrazy "ustalenie, czy nie wystąpiły ewentualne nieprawidłowości mające" zastępuje się wyrazami "stwierdzenie nieprawidłowości mających",
- b) w ust. 9 wyrazy "ustalenia, czy nie wystąpiły ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej" zastępuje się wyrazami "jego rozpoznania";

14) Zgodnie z art. 57 ust. 3 w skład mieszanki materiału siewnego mogą wchodzić składniki, do których nie stosuje się przepisów ustawy. Łączny udział tych składników w składzie mieszanki materiału siewnego powinien wynosić nie więcej niż 10%. Ustawa nie precyzuje do czego należy odnieść wskazane 10%. Wydaje się, że odsetek składników mieszanki powinien być liczony ze względu na ich masę lub objętość (w art. 106 ust. 3 pkt 3 procent składników mieszanki odnosi się do ich wagi).

Propozycja poprawki:

- w art. 57 w ust. 3 po wyrazach "niż 10%" dodaje się wyrazy „wagi”;

15) W art. 57 ust. 5 określone są warunki kiedy sporządza się mieszanki materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczone na cele paszowe. Z definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 8 wynika, że materiał siewny oznacza rośliny lub ich części przeznaczone do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub innego sposobu rozmnażania roślin. Nie może więc materiał siewny być przeznaczony na cele paszowe.

Wyjaśnieniem tej rozbieżności mogłoby być stwierdzenie, że zwrot „przeznaczone na cele paszowe” odnosi się do roślin pastewnych a nie do materiału nasiennego. Jeżeli tak, to należy wprowadzić następującą poprawkę:

- w art. 57 w ust. 5 wyraz "przeznaczone" zastępuje się wyrazem "przeznaczonych",

16) W art. 64 w ust. 1 w pkt 1 ustawodawca definicją nawiasową (polega ona na opisaniu danego pojęcia, a następnie zamieszczeniu w nawiasie jego określenia) wprowadził pojęcie "punktów krytycznych", którym następnie się nie posługuje. Wobec tego należy zrezygnować z wprowadzenia tego pojęcia.

Propozycja poprawki:

- w art. 64 w ust. 1 w pkt 1 skreśla się wyrazy "(punkty krytyczne)";

17) Na podstawie art. 64 ust. 2 dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli ma obowiązek przechowywać dokumentację przez okres 12 miesięcy (pkt 1) albo 3 lat (pkt 2) od zakończenia cyklu produkcyjnego.

Ponieważ zakończenie cyklu produkcyjnego nie jest zdefiniowane, pojawia się trudności ze stwierdzeniem, od której chwili rozpoczynają bieg terminy określone w omawianym przepisie. Precyzyjne określenie terminu przechowywania dokumentacji jest szczególnie istotne ze względu na odpowiedzialność za wykroczenie przewidzianą przepisem art. 126 ust. 1 pkt 8.

Ta sama uwaga odnosi się do art. 64 ust. 4.

18) Zgodnie z art. 78 ust. 7 akredytowane podmioty składają wojewódzkiemu inspektorowi na piśmie oświadczenie. W jego treści posłużono się wprowadzonym do ustawy skrótem. Ponieważ oświadczenie będzie funkcjonowało w oderwaniu od ustawy, to powinno posługiwać się określeniem w pełnym brzmieniu.

Propozycja poprawki:

- w art. 78 w ust. 7 po wyrazach "wojewódzkiego inspektora" dodaje się wyrazy "ochrony roślin i nasiennictwa";

19) W art. 126 ust. 1 pkt 17 stypizowano wykroczenie polegające na sporządzeniu protokołu pobrania prób materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych na formularzu, który jest niezgodny ze wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt

2. Przepis art. 51 pkt 2 upoważnia do określenia w rozporządzeniu wzoru protokołu, a nie formularza na którym sporządza się protokół. Wobec tego należy skorelować treść wymienionych przepisów.

Propozycja poprawki:

- w art. 126 w ust. 1 w pkt 17 skreśla się wyrazy „ na formularzu, który jest”;

20) Na podstawie art. 126 ust. 1 pkt 21 lit. b wykroczeniem ma być nieudostępnienie właściwemu urzędowi innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego prób, o których mowa w art. 93 ust. 1 pkt 2. Przepis, który typizuje wykroczenie powinien ściśle określać zabronione zachowanie. W omawianym przepisie powinny zostać wskazane urzędy innych państw, które mogą domagać się prób. Uchwalenie przepisu nieokreślającego dostatecznie czynu zabronionego nie mieści się w granicach standardu wyznaczonego treścią art. 2 Konstytucji.

21) Wykroczenie z art. 126 ust. 1 pkt 26 zakazuje wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmian amatorskich w ilości większej niż określona w art. 111 ust. 2. Przepis art. 111 ust. 2 określa maksymalną wielkość opakowań, w których wprowadza się do obrotu materiał siewny odmian amatorskich. Wydaje się, że ustawodawca pomylił się zakazując wprowadzania do obrotu materiału siewnego w ilościach przekraczających masę jednego opakowania. Wskazuje na to po pierwsze fakt, że nie przewidziano sankcji za sprzedaż, materiału siewnego w opakowaniach większych niż określone w art. 111, a z drugiej strony – brak przepisu materialnego odpowiadającego zakazowi z art. 126 ust. 1 pkt 26, chociaż ustawodawca posługuje się w omawianej ustawie taką techniką legislacyjną.

Jeżeli intencją ustawodawcy było ukaranie wprowadzania do obrotu materiału siewnego w opakowaniach większych niż określone w art. 111 ust.2, to należy wprowadzić następującą poprawkę:

- w art. 126 w ust. 1 w pkt 26 wyrazy „w ilości większej niż określona” zastępuje się wyrazami „w opakowaniach większych niż określone”.

Starszy legislator

Michał Gil